

Glamourjunglen

Af Thomas Bruun

Dette er en bog af en tidligere småkriminell, fortrukken brugttrusse-sniffer. Det er ikke fordi jeg egentlig vil gøre noget ud af dét. Det gør forfatteren selv til overmål, i disse personlige essays, skrevet med tohundrede kilometer i timen, på en manisk mord besættelse.

James Ellroy voksede op i Los Angeles i halvtredserne i Hoovers dage. Da han var ti år blev hans mor myrdet. Det er den skelsættende begivenhed i hans liv, skelsættende i den grad at det er blevet en besættelse og flere af bogens essays handler da også om Ellroys forsøg på, her mange år efter, at opklare mordet i samarbejde med en pensioneret betjent. Og da det ikke lykkes, et senere mord, hvis lighed med mordet på moderen er ganske overfladisk. Det pirrer lidt til ens gen for det nyfigne i begyndelsen, men besættelsens detaljegrad udmatter og gentagelserne hober sig op. Det kan være et litterært virkemiddel, men netop disse stykker er ikke litteratur, det er journalistik af den nye skole, ja bekendelse og derfor.

Der er flere noveller i bogen, alle foregår i L.A. i halvtredserne, forfatterens opvækstår som nævnt, og mange personer optræder på kryds og tværs i de enkelte historier. Nogle navne kender vi, navnlig fra filmens verden, andre stammer fra nogle af forfatterens romaner (måske også virkeligheden, i så fald er det ikke på samme vis en dansk læser bekendt), således at man for at få det fulde udbytte, i det mindste, skal læse hans L. A. Kwartet. Og det kan anbefales at læse nogen af Ellroys tidligere bøger, de tre om den rabiater strømmer Lloyd Hopkins, *Clandestine* fra '82, som er Ellroys første brug af mordet på moderen i stærkt omskrevet form og de første i L.A. Kwartetten, er rigtig gode.

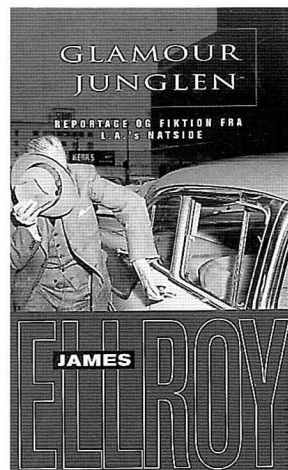
Novellerne er typisk Ellroy fra det seneste årti, hårdkogte i en ny-noir stil om småforbrydere, korrupte betjente, heksejagten på de røde (og det er ikke fordi Ellroy har noget tilovers for blødsødne liberale), ludere og lakajer, tabere, ja den amerikanske storby som nådesløs drømmekværn på speed. Og der er ikke grænser for hvor perverse folk er og der er slet ikke grænser for hvor grådige de er, det er virkelig en jungle, betragtet i jordhøjde, hvor insekter af alskens slags skøjter rundt som hovedløse kyllinger.

Den sidste del af bogen består af nogle artikler (alle bogens bidrag har i øvrigt først været bragt i

magasinet GQ) hvor den mest interessante kommenterer O.J. Simpson sagen før den er afgjort, med en typisk Ellroy morale som afsluttende lusning.

Ellroys forfatterskab har cirka tyve år på bagen. De første bøger er måske ikke helstøbte, men genbevidste med en egen tone, midterdelen af forfatterskabet består af store udstrakte romaner, malt med en bredere pensel og masser af farver på paletten, men i de senere bøger går sproget langsomt i opløsning, stilen hakker med korte sætninger, opremsningerne bliver, om ikke endeløse, så uendelige og det overlades mere og mere til læseren selv at gøre arbejdet, forbinde de enkelte afsnit med den klister som giver sætningerne sammenhæng, finde mening i Ellroys meget lange telegrammer fra "USA's Underbelly".

Det er uden tvivl et træk ved disse års litteratur at det overlades til læseren, i det små, selv at være meddigtende og det er godt. Det giver mening at et litterært værk stiller krav til læseren. Men de bøger Ellroy skriver er ikke litterære (og dette uden forbindelse til den uinteressante debat om krimier er litteratur eller ej). Ellroys "ny" sprog er opstyltet, "autentisk" slang, anstrengende, manieret namedropping, telegrammer på speed. Uendelige rækker af fotos fra gerningssteder, detaljer dynget på detaljer, hvor læseren selv må gøre "opdagerens" arbejde. Nogle finder det smart og avantgarde, jeg keder mig og irriteres ufrugtbart.

James Ellroy.

Glamourjunglen. Reportage og fiktion fra L.A.'s natside.

Rosinante, 336 sider.